

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9 – Vysočany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 3v4 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-K10-R3-2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024 č. j. OAM-14/ZA-ZA11-K10-R3-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-K10-R3-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně tvrdila, že je konvertovanou křesťankou, od příchodu do ČR se intenzivně a dlouhodobě zajímá o křesťanskou nauku, účastní se náboženského komunitního života Jednoty bratrské, navštěvuje bohoslužby, dne 19. 6. 2023 podstoupila křest. Obává se návratu do země původu, protože je konvertitka/žena/vdova/ohrožena nuceným sňatkem a nemá v zemi původu nikoho, na koho by se mohla spolehnout.
3. Žalovaný dospěl k závěrům, že žalobkyně není konvertitka, netýkají se jí události po protestech po smrti X, žalobkyně není a v případě návratu by nebyla osobou pronásledovanou, mravnostní policie již v X nebude působit, nenošení hidžábu je stejným porušením práva, jako např. nedodržení kodexu odívání v členských státech EU, žalobkyni nehrozí v případě návratu žádné nebezpečí, neboť není ve významné křesťanské pozici. Tyto závěry jsou nesprávné, v rozporu s obsahem správního spisu a s veřejně dostupnými informacemi o zemi původu.
4. Ke konverzi namítala, že předložila potvrzení o zapojení se do náboženské komunity od roku 2019 i důkaz o křtu, tyto písemné důkazy sice žalovaný vyhodnotil jako pravé, ale ve skutečnosti je neakceptoval, neakceptoval ani výpověď žalobkyně z důvodu údajné nevěrohodnosti. Žalovaný se přitom dožadoval doslovně encyklopedických informací, a v kontextu s jeho vyjádřením k účelovosti na straně 4 jeho rozhodnutí ze dne 17. 8. 2022. Naskytá se tak otázka, jak má žalobkyně prokázat svou konverzi? Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 4 Azs 71/2015-54 a č.j. 5 Azs 19/2020-45, přičemž žalobkyně byla schopna zodpovědět obecné informace, zopakovala svá vyjádření k víře uvedená ve správním řízení. K modlitbě Otčenáš uvedla, že se nachází v Novém Zákonu a že by ji hned našla. Poznamenala, že její pohovor trval 8 hodin v horku, musela vyrážet ve 4:00 ráno, a tehdy též uvedla, že nemá čas a prostor na hloubkové studium, protože musí pracovat a učit se angličtinu a češtinu a lékař jí doporučoval, aby zpomalila. Její odpovědi byly schopny poskytnout důkaz o její konverzi a upřímné víře v Boha. Navrhla ústní jednání, kde by žalobkyně mohla vysvětlit upřímnost své konverze a navrhla výslech svědků představitelů Jednoty bratrské. Odkázala na rozsudek NSS č.j. 9 Azs 39/2019 ohledně možnosti pronásledování z důvodu členství v náboženské komunitě. Nelze pochybovat o tom, že žalobkyně je členkou církve Jednoty bratrské. Dále odkázala na Zprávu MZV USA Mezinárodní náboženská svoboda X (<https://www.state.gov/reports/2022-report-on-international-religious-freedom/X/>), dle kterého muslimové nesmějí měnit náboženské přesvědčení nebo se ho zříkat, šaría, jak jí vykládá vláda, považuje konverzi od islámu za trestný čin (odpadlictví), který se trestá smrtí.
5. Namítala, že dle závěrů žalovaného by se měla podřídít požadavkům odívání a zbytečně na sebe nepřitahovat pozornost. Po žadateli o mezinárodní ochranu však nelze požadovat, aby předešel svému pronásledování tím, že se vzdá veřejných projevů své víry. Hidžáb je muslimským oděvem, žalobkyně není muslimka, ale křesťanka, nelze jí přikazovat, aby se podřídila těmto pravidlům. Nošení hidžábu nelze přirovnávat k jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zákazu (či k zákazu náboženských symbolů) na veřejnosti, ve školách a na úřadech ve státech EU, přičemž nenošení hidžábu může být v X trestáno přímo drakonicky, k tomu viz zpráva Human Rights Watch ze dne 14. 10. 2024 (<https://www.hrw.org/news/2024/10/14/X-new-hijab-law-adds-restrictions-and-punishments>). I další zprávy se vyjadřují k nošení hidžábu a k opětovnému zahájení činnosti mravnostní policie (zpráva EUAA X country focus <https://euaa.europa.eu/publications/X-country-focus> strany 89 a 92).

6. Žalobkyně uvedla, že je v první řadě žena, vdova, bývalá manželka bratra vysoce postaveného člena X. Ač žalovaný namítá, že uvedené již bylo posouzeno v rámci řízení o první žádosti žalobkyně, není možné tento závěr akceptovat v kontextu aktuální bezpečnostní situace pro ženy, odkázala na zprávy ohledně postihů za nenošení hidžábu. Poukázala na zprávu (https://www.ecoi.net/en/file/local/2116311/2024_10_EUAA_COI_Query_Response_Q72_X_Human_Rights_Situation.pdf), dle které v X dochází k extrémní diskriminaci a násilí vůči ženám a dívkám, chybí systém spravedlnosti pro ženy, v srpnu 2024 bylo zaznamenáno 23 případů vražd žen a také vražd ze cti. Dle další zprávy (<https://rm.coe.int/the-situation-in-X-and-the-protection-of-X-human-rights-defen/1680b18acd>) ženy v X čelí strukturální diskriminaci, jsou dvakrát více postiženi nezaměstnaností než muži, jejich míra účasti na trhu práce je pouze pětina přes stejnou úroveň vzdělání, existuje genderově podmíněná právní diskriminace, sociokulturní represe (např. povinný hidžáb) a politická diskriminace (faktické vyloučení žen z vysokých politických funkcí).
7. Odkázala i na aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu, kterou se však žalovaný nezabýval, jde o probíhající konflikt s X, kdy Ministerstvo zahraničních věcí ČR varuje před cestami do X a vyzývá, aby tam občané vůbec necestovali (https://mzv.gov.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/X_doporuceni_na_cesty_1.html).
8. Vytýkala žalovanému, že neposoudil hrozbu pronásledování z kumulativních důvodů, a to ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Žalobkyně je žena, vdova, konvertitka, bez mužského doprovodu, pod vlivem švagra – příslušníka X, všechno to z ní dělá zranitelnou osobu vystavenou pronásledování v případě návratu do země původu, v souvislosti s konfliktem s X nelze vyloučit ani hrozbu vážného násilí.
9. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Doplnění žaloby

10. Žalobkyně opakovaně uvedla, že zákon v X zakazuje muslimům změnit náboženské přesvědčení či zřeknout se své víry, za odpadlictví hrozí trest smrti, k tomu odkázala na zprávu MZV USA z roku 2022 a na zprávu EUAA Country Focus Country of Origin Information Report June 2024.
11. Namítala, že je žena, žalovaný její případ zlehčuje, ženy jsou v X systematicky diskriminovány, operuje tam mravnostní policie, musí nosit hidžáb a volné oblečení, jinak hrozí tresty, chybí systém spravedlnosti přístupný ženám, jsou diskriminovány na trhu práce, ženy, které se postaví za svá práva, čelí represivním metodám, ženy zatčené za svlékání mohou být mučeny na psychiatrii (zprávy EUAA, zpráva Human Rights

Watch 2024, zpráva Amnesty International, zpráva OHCHR, zpráva The Guardian z 8. 11. 2024 – vše viz strany 41 – 45 soudního spisu).

12. Poukazovala na to, že je vystavena mnohonásobnému riziku v zemi původu, a to jako žena, vdova, byla nucena k sňatku svým švagrem z X, které jsou mnohými státy považovány za teroristickou organizaci (zprávy ze serveru Novinky, Seznam Zprávy).
13. Dále vznesla námitku i ohledně situace navrátilců, kdy uvedla, že by mohla být s ohledem na švagra – člena IRGC na seznamu osob, kterým by měl být konfiskován pas. K tomu citovala ze zprávy EUAA, ze které má plynout, že: *Seznamy X občanů s aktivními případy vede obvykle pasová policie nebo X. Pokud se jméno osoby objeví na seznamu pasové policie, imigrační úřady jí během imigračního procesu zabaví cestovní pas. Pokud je jméno osoby uvedeno na seznamu IRGC, může být identifikována i po průchodu imigračním úřadem příslušníky IIRCG přítomnými na letišti.*
14. Navrhla svědeckou výpověď Ing. J. Z., X sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi, a Mgr. et Mgr. J. B., X církve Křesťanské společenství Praha, region Západ, kteří by potvrdili, že žalobkyně je upřímně věřící konvertovaná křesťanka.
15. Rovněž upozornila na rozsudek SDEU C-222/22 týkající se postavení uprchlíků „sur place“.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasil s nimi, nejsou podloženy řádnou argumentací. Konverzi žalobkyně neshledal jako autentickou, zjistil, že okolnosti případu svědčí o účelovosti podané žádosti, neboť žalobkyně není přesvědčenou křesťankou, posouzením věrohodnosti se zabýval komplexně a v souladu s judikaturou, žalobkyni na jejích právech nezkrátil, naopak jí poskytl nadstandardní prostor ke sdělení všech informací. Realizoval s ní tři doplňující pohovory a synovi žalobkyně umožnil podat svědeckou výpověď, žalobkyně byla konfrontována s rozporností svých tvrzení a byla jí dána možnost tyto rozpory upřesnit a odstranit, žalovaný rozpory srozumitelně popsal v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně dostatečné vysvětlení pro svá nekonzistentní a protichůdná tvrzení nepředložila, neposkytla přesvědčivou výpověď jak ohledně formativní etapy jejího náboženského přesvědčení, ani ke konverzi samotné, znalosti ohledně věrouky a církve jsou mizivé, pochopitelně proto akcentuje vnější projevy své příslušnosti k Jednotě bratrské, neboť její vlastní výpověď o autentické a vnitřní (nikoli pouze formální) konverzi nesvědčí. Dospěl k podloženému závěru, že život ve sboru nepramení z náboženské potřeby žalobkyně a její osobní náboženské identity, ale z potřeby její sociální interakce a účasti v komunitě, která jí podporuje a poskytuje jí sociální zázemí. Sociální aspekt hraje převažující roli při účasti v dané církvi. Odmítl, že by nebylo v možnostech žalobkyně seznámit se základní věroukou nového náboženství, vysvětlení žalobkyně ohledně důvodů její pasivity svědčí o jejím nezájmu o uvedenou oblast informací. Je sice dán žádoucí integrační aspekt, ale nikoli osobní autentická konverze.
17. Žalobkyni nehrozí pronásledování z důvodu křtu a dalších aktivit v rámci církve, neboť X státní orgány nejsou o uvedených událostech informovány a byť k zatčení některých křesťanských konvertitů v relativně nízkém počtu případů došlo, týkalo se osob na vůdčích pozicích a aktivně šířících víru, což není případ žalobkyně, a to ani na území ČR, kde jí nic nehrozí. Ani zdejší způsob života tedy nenasvědčuje potřebě žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

novou víru aktivně hlásat a šířit křesťanské vyznání, které ani není schopna v základních tezích popsat. Žalovaný přitom neměl na žalobkyni přemrštěné nároky a ptal se jí převážně na základní informace. Shledal, že její přestup ke křesťanství je zjevně formální záležitostí, vzhledem k absenci jejího reálného náboženského přesvědčení, samotné navázání vazeb v rámci náboženské komunity nelze považovat za dostačující. Vzhledem k počtu a rozsáhlosti pohovorů se žalobkyní považoval další výslech svědka či dokazování za nadbytečné. V průběhu řízení nadto byly doloženy materiály, jimiž dokládala svou participaci na některých aktivitách církve.

18. K opakovaně namítanému vlivu švagra a jeho nátlaku na žalobkyni ohledně sňatku uvedl, že v rozhodnutí ze dne 17. 6. 2019 se již těmito tvrzeními zabýval, shledal řadu rozporů a azylový příběh shledal za nevěrohodný, což potvrdily správní soudy, k tomu viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2024 č.j. 57 A 8/2022-55, body 49 a 50.
19. K tvrzením o zranitelnosti žalobkyně na kumulativním základě uvedl, že žalobkyni s návratem do země původu může pomoci její syn – žadatel o mezinárodní ochranu, přičemž v X žije její další syn s rodinou, žalobkyně tam tedy má rodinné zázemí.
20. Ohledně rizik při nenošení hidžábu uvedl, že námitka je pouze obecná a nereflektuje individuální situaci žalobkyně, dle jejího sdělení při pobytu v X hidžáb nosila a byla schopna žít a pracovat, aniž by se dostala do střetu se státními orgány, neuvedla žádné konkrétní důvody pro nenošení hidžábu, její situace se nijak neliší od situace jiných X žen.
21. Doporučení MZV ČR jsou určena českým občanům a občanům EU neznalým tamního prostředí a specifik, jejichž situace je značně odlišná od X občanů.
22. Ve svém postupu neshledal pochybení, důvody pro udělení mezinárodní ochrany absentují. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

V. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 27. 1. 2019 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod uvedla, že byla pod permanentním tlakem ze strany svého švagra, bratra svého zesnulého manžela, který je důstojníkem X (X, pozn. soudu). Její syn se přihlásil k tomu, že chce změnit víru, pro což žalobkyni a její rodině začal její švagr vyhrožovat smrtí. Žalobkyně se domnívá, že její švagr stojí i za smrtí jejího manžela, který zemřel při autonehodě. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 1. 2. 2019 žalobkyně na otázku jejího náboženského přesvědčení odpověděla, že je ateistkou. Po událostech kolem jejího syna začala uvažovat o zřeknutí se islámu. Žalobkyně dle svých slov není ještě křesťankou, ale je ve fázi studia. V X párkrát navštívila domácí kostely. V rámci pohovoru k žádosti dne 14. 2. 2019 žalobkyně zopakovala, že hlavním důvodem jejího odchodu z X byl její švagr. Uvedla, že ji nutil k sňatku. K otázkám na víru uvedla, že ke křesťanství konvertoval její syn, což způsobilo problémy v rodině. Sama konvertovala ke křesťanství, které ji uklidňuje, a má zájem v tom pokračovat. Sama neměla problémy se státními orgány, ani nebyla nikdy oficiálně obviněna, pouze musela vysvětlovat konverzi syna ve škole.
24. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019, č. j. OAM-34/LE-LE05-K10-2019, rozhodl, že se žalobkyni mezinárodní ochrana neuděluje. Žalovaný konstatoval, že obavami o život

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jejího syna se zabýval v rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na které odkázal. Její výpověď pak označil za celkově nevěrohodnou. Mimo jiné poukázal na to, že ve správním řízení o vyhoštění žalobkyně vypovídala tak, že odešla z X, protože je křesťankou a v X by jí kvůli tomu hrozilo vězení a trest smrti. V řízení o udělení mezinárodní ochrany nic takového netvrdila a dokonce při poskytnutí údajů sdělila, že není křesťankou, ale ateistkou. Neuváděla nic o tom, že by měla kvůli své víře potíže, že by jí švagr kvůli tomu utiskoval či že by byla jakkoliv nucena přejít na původní víru, jak předtím proklamovala v řízení o vyhoštění. Žalobkyně svá tvrzení ve vztahu ke konverzi ke křesťanství neustále měnila. Podle žalovaného podala žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

25. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 3. 2020, č. j. 28 Az 13/2019-99, žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl. Ztotožnil se s žalovaným, že azylový příběh žalobkyně není možné pro rozpory a nesrovnalosti v jejích vyjádřeních označit ve svém souhrnu za věrohodný a konzistentní, nevěrohodnost tvrzení žalobkyně ve svém důsledku zpochybňuje i odůvodněnost jí tvrzených obav. Krajský soud upozornil, že rozhodnutí žalovaného není postaveno na tom, že by obecně považoval zemi původu žalobkyně v otázce pronásledování odrodilců od jediné státní víry za bezpečnou zemi, ale na závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyně. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6 Azs 75/2020-23.
26. Žalobkyně dne 7. 1. 2021 podala druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 1. 2021 uvedla jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu, že největším problémem pro ni byla změna náboženství, neboť pro učitele je změna náboženství nepřipustná. S křesťanstvím byla seznámena asi před osmi až devíti lety, poslední dva až tři roky se o něj hodně zajímala. Pokřtěna zatím nebyla. Na dotaz, zda tyto skutečnosti uváděla v rámci řízení o své předchozí žádosti, žalobkyně odpověděla, že se na policii zmínila o náboženských problémech a o tom, že se zajímala o křesťanství. Tehdy také při pohovoru zmínila své politické a náboženské problémy. Řekla, že není muslimka, ale ani křesťanka, protože ještě neprošla křtem. Pokřtěná by být chtěla, připravuje se na to. Čte si bibli, s čímž jí pomáhá její známá, která ovládá perštinu. Dále odpověděla, že v předchozím řízení též mluvila o strachu ze svého švagra, který vyvíjel tlak na ni, aby se stala jeho manželkou, vyvíjel též tlak na jejího syna.
27. Dne 12. 4. 2021 žalobkyně doručila žalované přípis, v němž upozornila na dle svých slov nové skutečnosti, respektive nové důkazy, které neměla možnost uvést v předchozím řízení a které tedy nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Prvním předloženým důkazem bylo potvrzení Sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi ze dne 21. 12. 2020. V něm X sboru, Ing. J. Z., sdělil, že žalobkyně od července 2020 pravidelně navštěvuje jejich bohoslužby a aktivně se zapojuje do dění v církvi, pomáhala na dvou letních táborech a každotýdenními lekcemi s persky hovořící ženou se připravuje na křest, přes určité jazykové problémy se žalobkyně začlenila do jejich společenství a je v něm oblíbená. Druhým předloženým důkazem bylo rozhodnutí britského soudu ze dne 24. 5. 2018 ve věci dcery žalobkyně.
28. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 7. 2021, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-K10-2021, označil opakovanou žádost žalobkyně za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k rozhodnutí britského soudu žalovaný konstatoval, že se nejednalo o novou skutečnost nebo zjištění, které by nebylo bez zavinění žalobkyně předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení. Rozhodnutí britského soudu bylo vydáno 25. 5. 2018, žalobkyně tedy měla možnost jej předložit v předchozím správním řízení vedeném v roce 2019, dle obsahu pohovoru ze dne 14. 2. 2019 žalobkyně o rozhodnutí evidentně věděla.

29. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2022, č. j. 57 Az 16/2021-34, rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovanému vytkl, že není zřejmé, jak zhodnotil předložené potvrzení Sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi ze dne 21. 12. 2020, jaké skutečnosti z něj žalovaný zjistil a jak je hodnotil ve vztahu k otázce přípustnosti opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.
30. Po vrácení věci žalovaný založil do správního spisu další zprávy k zemi původu a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2022, č. j. 57 Az 17/2021-68, kterým byla zamítnuta žaloba syna žalobkyně proti rozhodnutí o zastavení řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 8. 8. 2022 se k podkladům vyjádřila žalobkyně. Ve vyjádření zdůraznila, že je konvertitkou ke křesťanství, účastní se náboženských setkání, a má oprávněné obavy z pronásledování z náboženských důvodů v zemi původu. K vyjádření připojila další potvrzení Sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi ze dne 3. 8. 2022, v němž se uvádí, že se od července 2020 pravidelně účastní sborového života a stala se jeho pevnou součástí. Dne 11. 8. 2022 žalobkyně doručila žalovanému originály potvrzení Sboru Jednoty bratrské o zapojení do církve ze dne 3. 8. 2022 a ze dne 21. 12. 2020 a dále vyjádření kazatele Církve bratrské ze dne 10. 3. 2020.
31. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2022 č. j. OAM-14/ZA-ZA11-K10-R2-2021 znovu označil druhou žádost žalobkyně za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
32. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2024 č.j. 57 Az 8/2022-55 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2022, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-K10-R2-2021 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění konstatoval, že v rámci prvního řízení, v němž žalovaný vydal dne 17. 6. 2019 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, se žalovaný věnoval tvrzením žalobkyně ohledně konverze či příklonu ke křesťanství v X, kvůli nimž měla dle některých svých vyjádřeních v zemi původu potíže; dále měla mít v zemi původu i potíže v souvislosti s konverzí svého syna ke křesťanství a její švagr jí měl nutit ke sňatku. Žalovaný shledal v tvrzeních žalobkyně ohledně tehdy uváděných důvodů, pro které měla opustit zemi původu, řadu rozporů, a proto její azylový příběh vyhodnotil za nevěrohodný. S tímto posouzením se ztotožnil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 19. 3. 2020 i NSS v usnesení ze dne 11. 6. 2020. Krajský soud shledal, že v tomto rozsahu nebyl důvod k tomu, aby se žalovaný v řízení znovu věcně zabýval tvrzeními žalobkyně v rámci řízení o její druhé žádosti, přičemž nově předložené listiny Církve bratrské se netýkaly okolností a důvodů, pro které žalobkyně opustila X. Soud dospěl k závěru, že zapojení žalobkyně do církve v rámci České republiky a její konverze ke křesťanství zde nebyla důvodem, pro který žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu v rámci řízení o její první žádosti a nebyla věcně posuzována jakožto potenciální důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. V rámci řízení o její druhé žádosti šlo tedy o nově tvrzenou a listinami podkládanou skutečnost, která nebyla předmětem posouzení žalovaného v jeho rozhodnutí o první žádosti ze dne 17. 6. 2019 (ani navazujícího soudního přezkumu). Soud shrnul, že tvrzená konverze žalobkyně ke křesťanství na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

území České republiky, podložená listinami popisujícími relativně dlouhodobé zapojení žalobkyně do Církve bratrské po skončení řízení o její první žádosti, byla azylově relevantním důvodem, který současně nebyl bez zavinění žalobkyně předmětem věcného posouzení v řízení o první žádosti, byly tak splněny zákonné podmínky pro připuštění druhé žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany k věcnému přezkumu dle v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný měl v dalším řízení zohlednit též křestní list ze dne 19. 6. 2023, který žalobkyně doložila v průběhu soudního řízení, a při hodnocení situace náboženských konvertitů v X neměl žalovaný opomenout zohlednit aktuální vývoj v zemi (například dopady protestů v letech 2022–2023 po smrti X).

33. V dalším řízení byly s žalobkyní provedeny tři pohovory, a to dne 22. 3. 2024, 3. 4. 2024 a 25. 7. 2024, kde byla dotazována zejména na její náboženské přesvědčení a příslušnost k církvi.
34. Dne 22. 3. 2024 podal svědeckou výpověď syn žalobkyně pan X. X.
35. Žalobkyně v řízení doložila křestní list vydaný dne 19. 6. 2023, potvrzení o zapojení v církvi ze dne 21. 12. 2021 a dvě fotografie ze křtu.
36. Žalobkyně se dne 17. 9. 2024 seznámila s podklady, k nim podala dne 26. 9. 2024 písemné vyjádření, kde odkazovala na řadu zpráv o zemi původu.
37. Napadeným rozhodnutím ze dne 2. 10. 2024 žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí s ohledem na změnu poměrů.
39. Ve věci se dne 20. 6. 2025 konalo ústní jednání, žalovaný se, ač řádně předvolán (viz předvolání č.l. 62 doručené dne 16. 5. 2025 a doručenska ve spise), k jednání nedostavil, ani nepožádal o odročení. Byly tak splněny podmínky pro jednání v nepřítomnosti žalovaného (§ 49 odst. 3 s.ř.s.). Žalobkyně při jednání setrvala na svém stanovisku, poukázala též na aktuálně zhoršenou bezpečnostní situaci v X, kdy vypukl ozbrojený konflikt, jeho obětí je též sestra žalobkyně. Tato nová situace by tak měla být posouzena.
40. Podle ust. § 12 zákona o azylu: *Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
41. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu: *Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kteřá ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

42. Podle ust. § 32 odst. 9 zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.
43. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, musí žadatel pro vznik nároku na azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: „(1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach (...); (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování (...); (4) ochrana v zemi původu selhala (...); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů (...); a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“ Obecně se k otázce věrohodnosti výpovědi žadatelů o mezinárodní ochranu vyjadřoval NSS v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, v němž uvedl, že: „žalovaný by měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd.“
44. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, přepracované znění (dále jen „kvalifikační směrnice“), „[p]ři posuzování důvodů pronásledování přiblíží členský stát k těmto hlediskům: pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením“.
45. Žalovaný se v novém řízení a ve smyslu zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 57 Az 8/2022-55 zabýval posouzením konverze žalobkyně, a to nejprve z hlediska věrohodnosti konverze žalobkyně ke křesťanství v České republice. Otázka hodnověrnosti výpovědi žadatele je z hlediska rozhodování o udělení mezinárodní ochrany ve většině případů zcela zásadní, neboť jak dovodil NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-193: „...otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek.“ Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, v němž se k otázce výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu v azylovém řízení a rozložení důkazního břemene vyjádřil tak, že: „[ž]adatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním

břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“

46. Otázkou hodnocení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu stran jeho křesťanské víry, konverze ke křesťanství a posuzování věrohodnosti takových tvrzení se NSS zabýval již v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36, č. 903/2006 Sb. NSS uvedl, že „je obtížné, ne-li nemožné stanovit jakákoliv měřítko hodnocení subjektivních znalostí člověka o náboženství nebo víře, na druhou stranu však lze jistou, alespoň minimální, povědomost o této víře od žadatele o mezinárodní ochranu, který tvrdí, že zastává určitá náboženská přesvědčení, o která opírá své azylově relevantní důvody, požadovat v těch případech a v tom rozsahu, které odpovídají osobním charakteristikám daného žadatele i charakteristikám prostředí, z něhož pochází. Správní orgán se tedy věrohodností žadatele o mezinárodní ochranu musí zabývat a věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod.“ Na to navázal rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26, č. 3085/2014 Sb. NSS: „V tomto smyslu není vyloučeno ani provádění vhodných výsledků svědků a zjišťování rozsahu povědomí žadatele o příslušném náboženství, jakkoli je třeba k hodnocení výsledků takového zjišťování vždy přistupovat s nejvyšší možnou opatrností.“
47. Dle rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS: „Pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se tak měl správní orgán zaměřit zejména na: **(i) posouzení života žadatele před konverzí**, ke kterému se například vztahují otázky: Jaké bylo žadatelovo původní náboženství? Jaké mělo pro něj význam? Jak žadatel praktikoval svoji víru? Jak ovlivňovala jeho život? Jaký vztah měla k původnímu náboženství žadatelova rodina a společnost, ve které vyrůstal? Kdy začal uvažovat o konverzi ke křesťanství a proč? Proč pro něj byl islám nedostatečný? Sdílel s někým své myšlenky o křesťanství? Zná někoho, kdo rovněž konvertoval? **(ii) samotnou konverzi**, ke které se například vztahují otázky: Kdy, kde a jak se žadatel stal křesťanem? Z jakých motivů? Jak se seznámil s křesťanstvím a čím ho zaujalo? Jak se na konverzi připravoval? Jak dlouho proces konverze trval? Co pro něj křesťanství znamená? Jak ovlivňuje jeho život? Byl pokřtěn? Jak křesťanství probíhal? **(iii) zhodnocení konverze žadatelem**, ke kterému se například vztahují otázky: Co bylo těžké na změně náboženství? Jak se přitom cítil? Jaké důsledky s sebou konverze přinesla? Jak na jeho konverzi reagovala jeho rodina, blízcí a společnost? Jak by mohl praktikovat křesťanství v zemi původu? Na koho se může obrátit, aby se mohl zapojit do křesťanské komunity v zemi původu? Dokázal by si představit manželství s křesťanem/křesťankou? **(iv) žadatelovu znalost nového náboženství**, jak ji dovodila i judikatura zdejšího soudu, například: Co ví o křesťanství? Jaký je rozdíl mezi křesťanstvím a islámem? Co je pro něj v křesťanství důležité? Zná nějaké modlitby? Kdo je Ježíš? Jaký s ním má žadatel vztah? Jak se jmenuje posvátná kniha křesťanů? Vlastní žadatel Bibli? V jakém jazyce a skrz jaká média přijímá žadatel nové informace a nábožensky se vzdělává? Kde v Bibli je možné číst o Ježíši? Jaké svátky uznávají křesťané? Zná žadatel uspořádání církve, ke které konvertoval? Zná žadatel jména některých duchovních církve? **(v) náboženskou aktivitu žadatele**, ke které se například vztahují otázky: Jak byl žadatel nábožensky aktivní v zemi původu a dalších zemích, tj. jak projevoval svoji víru? Jak často chodí do kostela a jakých aktivit církve se

účastní? Jakým způsobem se účastní bohoslužeb? Účastní se jiných aktivit církve? Ví jeho rodina a přátelé o tom, že je křesťanem? Kdo jiný o tom ví? Zná nějaké křesťany v zemi původu a v České republice? Byl v kontaktu s křesťany v zemi původu? Jak by byl nábožensky aktivní, pokud by se musel vrátit do země původu? Co pro něj znamená misionářství? Vykonával někdy misionářskou činnost? Pokud by se vrátil do země původu, pokoušel by se o misionářskou činnost? Jak by popsal misionářskou činnost, tj. jakým způsobem by někoho přesvědčil? Zjištěné skutečnosti z jednotlivých oblastí by měl správní orgán posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, doplnit, pokud je to možné, o další důkazy (například výsledky jiných svědků, zprávy o situaci v zemi původu), učinit si úsudek o žadatelově osobnosti a teprve na základě všech těchto zjištění učinit závěr, zda je výpověď žadatele ohledně změny náboženského vyznání věrohodná.“ Tímto rozsudkem se řídil také žalovaný.

48. Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobkyně ohledně jejího náboženského přesvědčení dospěl k závěru o její nevěrohodnosti, soud se s tímto závěrem ztotožňuje.
49. Soud shledal, že žalovaný postupoval výše nastíněným způsobem, tedy poskytl žalobkyni v novém řízení dostatečný prostor, aby vylicila svůj azylový příběh resp. nové skutečnosti, pokládal jí relevantní dotazy, které se vztahovaly k jejímu náboženskému přesvědčení (např. jaký byl její život a náboženské přesvědčení před konverzí, kdy a jak konvertovala, z jakých důvodů, proč zrovna k protestantismu, jak se seznámila s křesťanstvím a co o něm ví, co pro ni znamená nová víra, v čem spočívá učení Jednoty bratrské, co ví o dané církvi, zda zná modlitby, jak oslavila Velikonoce, co je evangelizace, jak žalobkyně praktikuje svou víru, jak probíhají setkání církve, apod.). Provedl též svědeckou výpověď syna žalobkyně. Žalovaný pak zjištěné skutečnosti posoudil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, doplnil je o další relevantní podklady (informace o zemi původu, materiály týkající se Jednoty bratrské). Na základě těchto zjištění pak žalovaný učinil závěr, že výpověď žalobkyně je nevěrohodná.
50. Nutno podotknout, že žalobkyně se svou první žádostí o mezinárodní ochranu neuspěla zejména proto, že její výpověď byla uznána za celkově nevěrohodnou, a to jak ohledně jejích problémů se švagrem, průběhu vycestování ze země původu, tak ohledně její konverze ke křesťanství, kdy v jejích tvrzeních byly shledány zcela fundamentální rozpory (např. tvrdila, že je ateistkou, jindy zas, že již v X konvertovala ke křesťanství, dále tvrdila, že kvůli své konverzi měla problémy a švagr jí utiskoval, jindy uvedla, že o její konverzi nikdo nevěděl, ani její švagr, apod.) Tuto skutečnost bylo třeba vzít i v současném řízení v potaz, byť to neznamenal, že by žalovaný měl k novému posouzení žádosti žalobkyně přistupovat jakkoli předpojatě. Je třeba konstatovat, že přístup žalovaného v novém řízení byl objektivní, žalovaný dal žalobkyni značný prostor k uvedení všech podstatných skutečností, pokládal jí cílené a pro věc podstatné dotazy, konfrontoval jí se zjištěnými rozpory a nesrovnalostmi a dal žalobkyni možnost se k nim vyjádřit (srov. přiměřeně závěry rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55), nicméně žalobkyně k tomu žádná uspokojivá vysvětlení nenabízela.
51. Žalovaný s žalobkyní provedl tři velmi podrobné pohovory, přičemž hodnocením věrohodnosti se zabýval zejména na stranách 12 – 19 napadeného rozhodnutí, kdy na toto hodnocení soud odkazuje a ztotožňuje se s ním. Žalovaný se ve smyslu shora uvedené judikatury zabýval v první řadě okolnostmi tvrzené konverze žalobkyně, kdy se detailně dotazoval na okolnosti této konverze. I když v dřívějším řízení již byla tvrzená konverze žalobkyně, ke které mělo dojít v X, označena za nevěrohodnou,

neomezil se žalovaný pouze na odkázání na minulé řízení, ale znovu dal žalobkyni značný prostor, aby osvětlila, kde, jak a z jakých motivů k jejímu příklonu ke křesťanství došlo. Dospěl však k závěru, že není dán důvod k revizi předchozích závěrů a že žalobkyně o své konverzi v X a z toho plynoucích potíží nepředkládala a nepředkládá konzistentní a pravdivé informace. Především z jejích odpovědí nebylo možné dovodit, zda byla přesvědčenou křesťankou již v X či nikoli. Konkrétně např. při pohovoru dne 22. 3. 2024 uvedla, že z X odešla již jako křesťanka, měla tam kvůli tomu velké problémy a švagr jí nutil přestoupit na islám, věděli to i další lidé, posléze při pohovoru dne 3. 4. 2024 uváděla, že o její konverzi v době pobytu v X nikdo nevěděl, protože se bála, toto tvrzení poté zase změnila a uvedla, že to věděl pouze její syn, následně při tomtéž pohovoru v jeho závěru kategoricky opakovaně sdělila, že nikdy v X nekonvertovala a že při opuštění X v křesťanství nevěřila. Tímto způsobem probíhaly všechny zmíněné pohovory se žalobkyní, která průběžně uváděla o stejných otázkách naprosto protichůdné informace, v důsledku toho nebylo z jejích odpovědí vůbec možné pochopit, jak probíhalo její počínající přesvědčení a formativní fáze nové víry, kdo nebo co ji ke křesťanství přivedlo, jak se k němu dostala či co ji inspirovalo. Je nutné poznamenat, že v podstatných rysech se její výpověď neshodovala ani s výpovědí jejího syna, který vypověděl, že s matkou o víře nikdy nehovořil a neví, kdy a jak konvertovala, zatímco žalobkyně vypověděla dne 3. 4. 2024, že syn jí přivedl ke křesťanství, debatovali o tom spolu a věděl o její konverzi. Žalovaný tak shrnul, že žalobkyně není schopná předložit konzistentní informace ohledně její údajné konverze. V návaznosti na to žalovaný na str. 14 pečlivě vysvětlil, že v důsledku uvedených rozporů nebylo možné vysledovat ani motivaci, která měla vést žalobkyni k nové víře, resp. že sice byla schopna předložit různorodou paletu důvodů svého odmítnutí islámu (byť ani to samo o sobě nebylo přesvědčivé), nicméně důvody pro své přiklonění se k nové víře v podstatě nepředložila vůbec nebo ve zcela neurčité a vágní podobě.

52. Dále žalovaný na stranách 14 – 19 přiléhavě popsal, že ač žalobkyně údajně již před několika lety konvertovala (s výhradou, že není přesně známo kdy a kde), nedisponuje v podstatě žádným náboženským přesvědčením, neboť z jejích odpovědí plyne, že svou víru nedokáže ani v obecnosti popsat nebo ji alespoň jednoduchým způsobem formulovat, když vůbec neporozuměla, k čemu se vlastně obrátila. Žalobkyně nedokázala vysvětlit, proč se obrátila právě k protestantismu a proč právě k Jednotě bratrské, nedokázala ani formulovat, v čem spočívá učení její církve, omezovala na zcela povšechné formulace a floskule typu neexistence zákazů a příkazů, klid v duši, láska, a podobně. Žalobkyně sice měla určité povědomí o některých prvcích křesťanské víry, např. byla jí známa postava Ježíše Krista a to, že se dle křesťanské víry obětoval za lidské hříchy, byla jí známa Bible a to, že se v Novém zákoně nacházejí čtyři evangelia, jednalo se ale spíše o útržkovité povědomí a všeobecně známé informace, přičemž žalobkyně z větší části neměla žádné vědomosti o základních konceptech své tvrzené víry, na které se jí žalovaný dotazoval (např. neznala základní modlitbu křesťanské víry Apoštolské vyznání víry, neznala svátosti její církve). K tomu přistupuje i to, že nevěděla vůbec nic o historii své církve, o její struktuře, o její doktríně Unitas Fratrum, o její nejvyšší autoritě, o evangelizaci, k Bibli měla vlašný přístup, kdy akcentovala jiné časové priority ve svém životě, na křest se dle svých slov nijak zvlášť nepřipravovala, největší křesťanský svátek Velikonoce pak slavila toliko barvením vajíček. Nelze přitom souhlasit se žalobní námitkou, že by žalovaný požadoval po žalobkyni encyklopedické a nepřiměřeně detailní znalosti (ke které se již žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména na straně 8

vyjádřil). Žalovaný se dotazoval žalobkyni na její znalost nového náboženství, pokládal jí otázky týkající se základních institutů křesťanské protestantské víry a konkrétně její církve, jakož i uspořádání této nové církve, což je zcela v souladu se shora uvedenou judikaturou.

53. K namítanému dotazu na modlitbu Otčenáš, což bylo pouze jedním z mnoha dotazů, žalobkyně sice uvedla, že by ji v Novém zákoně hned našla, nicméně poté chybně uvedla že v „Johana“, zřejmě v Janově evangeliu, modlitba se však nachází v Lukášově a Matoušově evangeliu. Tedy žalobkyně věděla, že se nachází v Novém zákoně, neznala však přesně ve kterém evangeliu. Nicméně toto samo o sobě nebylo nijak podstatnou otázkou. Jak soud uvedl výše, žalobkyně určité útržkovité znalosti o křesťanství měla, nicméně při vyhodnocení všech jejich obsáhlých odpovědí jako celku a ve vzájemných souvislostech vyplynulo, že o učení své církve nemá podstatné povědomí.
54. Obdobně pokud jde o její vysvětlení, proč se nepřiklonila ke katolickému směru křesťanství, uvedla, že papež tam nahoře míchá politiku a náboženství, jako X vůdce, vládne diktátorským způsobem života, dále se jí nelíbilo, že se jí v katolickém kostele lidé ptali na její minulost. Žalobkyně tedy sice „jistě vysvětlení“ poskytla, nicméně takové důvody se nijak netýkají víry samotné, ale pouze vnější stránky, opět nijak nesvědčí o samotném náboženském přesvědčení žalobkyně, jedná se o všeobecně známé informace.
55. Žalovaný adekvátně vycházel z toho, že od žadatele o mezinárodní ochranu-konvertity lze vyžadovat, aby v rozsahu, který odpovídá jeho osobnostní charakteristice a charakteristice prostředí, ze kterého pochází, projevil jistou znalost Bible, jako základního pramene křesťanského náboženství, rovněž lze vyžadovat, aby věrohodně a přesvědčivě vyložil, v co vlastně věří a v čem její víra spočívá; v této souvislosti je třeba zvážit, že žalobkyně je vzdělanou osobou s vysokoškolským vzděláním, která dlouhodobě pracovala jako učitelka, v České republice již pět let dochází do křesťanské komunity, nelze tak říci, že by neměla přístup k informacím o věrouce a o její církvi. Soud nezpochybňuje, že pro žalobkyni nemuselo být jednoduché adaptovat se na nový život v České republice, docházet do zaměstnání, učit se nový jazyk, přesto ani toto nelze přijmout jako akceptovatelné vysvětlení pro shora uvedenou fundamentální neznalost a rozpory v jejích výpovědích.
56. Žalobkyně v žalobě namítala, že pohovor dne 25. 7. 2024 trval 8 hodin a byl pro ni vyčerpávající (vstávala brzo ráno, bylo horko, apod.). K tomu je však třeba uvést, že pohovor započal v 8:18 hod, žalobkyně uvedla, že se cítí zdravá a schopná pohovoru, pohovor skončil v 16:53, přičemž v jeho průběhu byly učiněny tři deseti až dvacetiminutové přestávky a jedna přestávka devadesát minut, žalobkyně si v průběhu pohovoru na nic nestěžovala, nechtěla jeho obsah přetlumočit. Zástupkyně následně uplatnila námitky k některým přepisům překladu, které byly opraveny a zaprotokolovány. Následně zástupkyně uvedla, že k obsahu pohovoru výhrady nemá, stěžovala si však na místnost bez klimatizace, k tomu žalovaný uvedl, že okno bylo otvíráno pravidelně. V žalobě neupřesnila, v čem měly mít uvedené podmínky vliv na obsah pohovoru. Soud na základě uvedeného shledal, že obsah daného pohovoru lze považovat za relevantní, nejedná se přitom o jediný pohovor, když s žalobkyní byly provedeny dva další pohovory.
57. Žalobkyně v závěru pohovoru dne 25. 7. 2024 uvedla, že v poslední době byla u doktora, má slabší paměť a doktor jí dal léky, aby měla jednodušší a lehčí život. K tomu je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

uvést, že toto tvrzení žádnou lékařskou zprávou nedoložila, přičemž v průběhu pohovorů k jednotlivým dotazům nikdy neuváděla, že by měla problémy s pamětí. Tuto námitku tak nelze považovat za významnou z hlediska posuzované věci.

58. Žalovaný na základě listinných důkazů nepochybně, že žalobkyně podstoupila dne 19. 6. 2023 křest a dlouhodobě dochází do církevního společenství, a to nejprve v Mladé Boleslavi a později v Praze. Nelze tak souhlasit s tím, že by tyto důkazy neakceptoval, neboť je přijal mezi podklady pro rozhodnutí a určitou důkazní hodnotu jim přisoudil. Nicméně dovodil, že ani prodělaný křest v individuálním případě žalobkyně sám o sobě nemůže převážet ostatní shora uvedené okolnosti, které o skutečné vnitřní konverzi a autentickém křesťanském náboženském přesvědčení nesvědčí. Obdobně pokud jde o účast žalobkyně na bohoslužbách a sborovém životě žalovaný z jejích odpovědí dovodil, že tato účast nepramení z její náboženské potřeby a náboženské identity, ale z potřeby její sociální interakce a účasti v komunitě, která ji podporuje. I s těmito závěry se soud ztotožňuje, přičemž odpovědi žalobkyně popisující její docházení do církevního společenství nesvědčí o tom, že by tyto aktivity měly náboženský rozměr.
59. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 5. 2023 č.j. 16 Az 7/2020-40 uvedl, že: *„Domněnka, že pokřtěný je věřící, je vyvratitelná. Náboženství, resp. víra v určité symboly a hodnoty s tím spojené, je dlouhodobý proces, který nelze omezit pouze na prozření žadatele o mezinárodní ochranu, že nadále hodlá vyznávat jiné náboženství, aby následně tvrdil, že mu z důvodu konverze hrozí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“*
60. Soud nepopírá, že podstoupení křtu je silným argumentem pro to, aby osoba mohla být považována z pohledu řízení o mezinárodní ochranu za křesťana. Nicméně, jak vyplývá ze shora uvedené judikatury NSS, zejména z rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, podstoupení křtu a faktické zapojení do náboženské komunity jsou pouze některými z aspektů, které je třeba v rámci posuzování konverze ke křesťanství hodnotit. Pokud by bylo dostačující naplnit takřikajíc formální stránku věci, neuváděl by Nejvyšší správní soud v daném rozsudku všechna ostatní kritéria, která je třeba brát rovněž v úvahu (tj. posouzení procesu konverze, jaké důsledky konverze žadateli přinesla, co pro něj křesťanství znamená, v čem spočívá učení jeho církve, a další). Hodnocení věrohodnosti konverze je bezpochyby obtížné, přesto však judikatura představuje určitá vodítka, která je v takovém případě třeba hodnotit, a to jednotlivě, i ve vzájemných souvislostech. Jak též plyne z výše uvedené právní věty v rozsudku č.j. 16 Az 7/2020-40 domněnka, že pokřtěný je věřící, je vyvratitelná. V posuzovaném případě žalovaný podrobně a přesvědčivě vyložil, že ani podstoupení křtu a docházení do sboru a kostela u žalobkyně nemůže převážet nad dalšími zjištěnými okolnostmi, kdy nebyla schopna srozumitelně popsat, kdy, za jakých okolností a z jakých motivů došlo k její konverzi, v čem spočívá její náboženské přesvědčení, postrádala základní znalosti křesťanské i protestantské věrouky a neměla ani základní informace o církvi, za jejíž příslušnici se považuje.
61. Žalobkyně v žalobě vznesla otázku, jak tedy měla žalobkyně prokázat svou konverzi? K tomu soud uvádí, že i případě azylového důvodu týkajícího se náboženského přesvědčení je pro řízení klíčová zejména věrohodná, dostatečně konkrétní a přesvědčivá výpověď žadatele, která je primárním důkazem. Žalovaný je pak povinen umožnit žadateli dostatečně se vyjádřit ke všem podstatným otázkám a klást mu relevantní dotazy. Ve shora uvedené judikatuře je pak uvedeno, co všechno je třeba v souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s věrohodností konverze hodnotit a žalovaný to učinil. Své závěry rozhodně nepostavil na neznalosti detailních encyklopedických informací či na dílčích mezerách ve znalostech křesťanské vírouky. Ba právě naopak lze konstatovat, že žalobkyně v podstatě vůbec nebyla schopna popsat, v čem vlastně její náboženské přesvědčení spočívá, a též její znalosti vírouky a záležitostí týkajících se její církve byly minimální, kdy se jednalo z převážné míry o zcela neurčité a všeobecně známé informace. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku č.j. 16 Az 7/2020-40: *„Bez ohledu na nehmotnou podstatu víry je nutné v azylovém řízení požadovat u konvertity určité „hmotné následky konverze víry“ a nikoli pouze rezignovat na přijetí tvrzení cizince o změně jeho nablížení na svět nebo na předložení potvrzení o křtu.“* V daném případě žalovaný konzistentní, racionální a podloženou argumentací skutečnou a autentickou konverzi žalobkyně vyvrátil. Žalobkyně ve stávajícím řízení pouze navázala na řízení předchozí, kde byla shledána celkově nevěrohodnou a ani nyní svou konverzi přesvědčivě nevysvětlila.

62. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně, když žalobkyně byla opakovaně a podrobně dotazována na všechny podstatné okolnosti, měla možnost pohovory doplnit a navrhnout k nim příslušné důkazy, přičemž byl proveden též svědecký výslech jejího syna, považoval soud za nadbytečné, aby v této věci činil další dokazování, a to pomocí svědeckých výslechů Ing. J. Z., X sboru Jednoty bratrské, a Mgr. et. Mgr. J. B., Ph.D., X církve Křesťanské společenství Praha. Žalovaný ani soud nijak nezpochybnuje, že žalobkyně do církevního sboru docházela a účastnila se bohoslužeb, závěry žalovaného jsou však postaveny zejména na absenci skutečného náboženského přesvědčení žalobkyně jako jejího vnitřního vztahu, přičemž tento byl v řízení dostatečně zjištěn, a to právě na základě výpovědí samotné žalobkyně, a ani výpovědi jiných osob by to nemohly zvrátit.
63. K namítanému rozsudku SDEU C-222/22 ze dne 29. 2. 2024 soud uvádí, že žalovaný nijak nerozporoval koncept uprchlíka „sur place“, kdy důvod pro pronásledování vznikne až při pobytu mimo zemi původu, nepožadoval po žalobkyni, aby její důvody byly pouhým pokračováním přesvědčení, které měla již v zemi původu. Žalovaný v intencích rozsudku Krajského soudu v Praze posuzoval právě tvrzenou konverzi, ke které mělo dojít až v České republice, a to ve všech jejích souvislostech, avšak její autenticitu neshledal.
64. Žalobkyně namítala, že i samotná příslušnost k náboženství resp. k náboženskému společenství může zakládat důvod pro pronásledování. To žalovaný nijak nezpochybnil, přičemž soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, podle něhož: *„Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.“*
65. Žalovaný se tímto rizikem v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval, přičemž konstatoval, že v prezentovaném komunitním životě a formální změně víry neshledává důvodnost obav z pronásledování, ani vážné újmy. Dle žalovaného neexistuje objektivní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

důvod k předpokladu, že by se X státní orgány mohly cokoli o jejím křtu a navštěvování Jednoty bratrské v ČR dozvědět, pokud je o tom neinformuje žadatelka či její zástupce (OPU); sama žalobkyně rovněž potvrdila, že její švagr o její konverzi nic neví. K těmto závěrům žalovaného žalobkyně neuplatnila v žalobě žádné námitky.

66. Žalovaný se však vypořádal i se situací, kdy by X orgány informacemi o zapojení se žalobkyně do sboru disponovaly, přičemž vycházel z informací o zemi původu. Na základě Informace Ministerstva vnitra Velké Británie X státní orgány jeví malý zájem o stíhání neúspěšných žadatelů o azyl za jejich aktivity mimo území X, a to i v souvislosti s tvrzeními předloženými v rámci žádosti o ochranu (patří sem i zveřejňování vládu kritizujících komentářů na sociálních sítích, protestování před X zastoupeními v zahraničí, konvertování ke křesťanství nebo zapojení do aktivit LBGT). V této zprávě se přímo uvádí: *„Dobře postavený zdroj si nebyl vědom toho, že by dobrovolně se navracující se osoby byly po svém návratu do X stíhány za kritizování Islámské republiky, za konverzi ke křesťanství nebo za proselytismus.“* Zároveň dle této zprávy v minulosti více viditelné osoby (např. političtí aktivisté) mohou čelit vyššímu riziku přitáhnutí pozornosti úřadů při návratu do X, žalobkyni však nelze považovat za osobu s takovým profilem, když nikdy problémům ve státě původu nečelila a dle její charakteristiky nelze předpokládat, že by měla být pro režim zájmovou osobou. Na základě Informace Ministerstva vnitra Velké Británie žalovaný dovodil, že pokud problémy nezpůsobuje ani konverze v zahraničí, nemůže je způsobovat ani aktivita v rámci křesťanské denominace v zahraničí, která ostatně ani není X úřadům známá. Ani k těmto závěrům žalobkyně nevznesla žádné konkrétní připomínky.
67. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně nepatří mezi vedoucí osoby dané církve, ani nezastává žádnou funkci a nikdy se nepodílela na šíření křesťanství. Z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie (tj. zpráva X: křesťané a křesťanští konvertité) zjistil, že ačkoli existují zprávy o zatýkání křesťanských konvertitů, je počet zatčených ze statistického hlediska velmi nízký v porovnání s celkovým počtem křesťanů a konvertitů v X (pozn. soudu – dle shromážděných zpráv může být v X více než jeden milion křesťanů, počet konvertitů se odhaduje na statisíce, může se jednat o 350 000 až 500 000 konvertitů, přičemž počty zatčených se pohybují v řádu desítek ročně). Žalovaný ze zpráv dále zjistil, že pozornost X orgánů se zaměřuje na vůdce církevních kongregací a na lidi, co aktivně šíří víru nebo obrací ostatní osoby k jiné víře, což není případ žalobkyně. Pro hypotetický případ, že by orgány informaci o křtu zjistily, odkázal též na možnost učinit prohlášení (dle Landinfo), že se osoba nevěnuje křesťanským aktivitám, čímž se lze vyhnout trestněprávním důsledkům. Podrobně též rozebral (na stranách 19 - 21), jakým konkrétním způsobem žalobkyně praktikuje svou víru v hostitelském státě z hlediska vnějších projevů, když žalobkyně v rámci Jednoty bratrské nezastává vedoucí roli ani žádnou funkci, jde o zcela běžnou „návštěvnici“, která na sebe nijak neupozorňuje, šíření víry výslovně popřela. Dovodil, že pokud žalobkyně ani po několika letech v komunitě víru nešíří, tedy zjevně nemá takovou potřebu, zároveň nebyla přesvědčivá z hlediska znalostí, porozumění a přesvědčení o své tvrzené víře a v rámci církve nemá žádnou roli či funkci, nelze pak ani předpokládat, že by se její chování v tomto směru mělo změnit po návratu do domovského státu, toto ostatně nikdy nečinila ani v X. Nelze tak ani dovodit, že by v případě žalobkyně byla dána přiměřená pravděpodobnost pronásledování v případě návratu. S ohledem na absenci jejího autentického náboženského přesvědčení a pouhý formální přestup ke křesťanství, kdy v církevní komunitě naplňuje spíše potřeby sociální interakce a podpory, a na

povahu jejího života v křesťanské komunitě, nelze předpokládat, že by se při vycestování měla vzdát náboženského praktikování v zemi původu. Rovněž, tam kde nelze hovořit o upřímném náboženském přesvědčení, nelze ani pro případ návratu presumovat náboženské aktivity náchylné k pronásledování. Poukázal též na to, že v posledních letech dochází v X k nárůstu sekularizace a osoby se mohou zdržet projevů muslimského náboženského chování bez hrozby potíží. Pokud jde o možnost poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný dospěl k obdobným závěrům, jaké jsou uvedeny výše z hlediska azylu.

68. Soud se shora uvedenými závěry žalovaného souhlasí, tyto závěry plně zohledňují individuální situaci žalobkyně, která byla žalovaným cíleně vedenými pohovory řádně zjištěna, a zcela odpovídají řadě podrobných zpráv o zemi původu, které žalovaný shromáždil a které se týkají situace náboženských menšin, přímo konvertitů ke křesťanství a osob navracejících se ze zahraničí. Žalovaný na jejich podkladě konzistentně a logicky odůvodnil, že žalobkyně v případě návratu není s přiměřenou pravděpodobností ohrožena pronásledováním ani rizikem vážné újmy, a to ani z hlediska jejího členství v náboženském společenství, ani pro případ, že by jí X úřady přisuzovaly konverzi ke křesťanství (přes žalovaným přijatý a odůvodněný závěr, že není autentickou konvertitkou). Žalobkyně k tomu neuvedla žádné konkrétní námitky, kterými by tyto závěry zpochybnila.
69. Žalobkyně též poukazovala na zprávy o zemi původu (tj. Zpráva MZV USA z roku 2022 a zpráva EUAA X Country Focus z června 2024), dle kterých šaría považuje konverzi od islámu za odpadlictví, tj. trestný čin, který se trestá smrtí, přičemž odpadlictví je v praxi v X trestáno. Soud však tyto zprávy neprováděl k důkazu, neboť žalovaný k těmto otázkám shromáždil dostatečné množství podrobných a aktuálních zpráv o zemi původu, ze kterých vycházel, tyto zprávy se konkrétně zabývají též apostázi a zahrnují též žalobkyní zmíněné informace (konkrétně jde zejména o zprávy Landinfo ze 20. 6. 2022, zprávu Informace OAMP ze dne 12. 9. 2023 Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky a zprávu Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze září 2023).
70. Z hlediska hrozby trestu smrti dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu žalovaný jednak poukázal na své závěry, dle kterých žalobkyně není přesvědčenou konvertitkou, motivem její žádosti tedy ve skutečnosti není obava z trestu (popř. z trestu smrti) v zemi původu. I kdyby však žalobkyně byla skutečnou konvertitkou, nehrozí jí dle zpráv o zemi původu trest smrti nebo poprava. K tomu soud poznamenává, že dle zprávy Landinfo z 20. 6. 2022 u apostáze -odpadlictví od islámu připadá trest smrti v úvahu pouze u mužů, u žen připadá v úvahu pouze trest doživotí, k podání žaloby za apostázi přitom dochází velmi zřídka, ti, kdo jsou trestně stíháni, jsou spíš obviněni z trestných činů souvisejících s bezpečností. Dle žalovaného, který vycházel ze zpráv ve spise, v praxi není v případě postihování konvertitů trest smrti aplikován, jsou informace pouze o trestech odnětí svobody či o pokutách, což v rozhodnutí podrobně rozebral. Na základě toho lze vyloučit, že by žalobkyni v její situaci vůbec mohl trest smrti hrozit, a daná námitka nemůže být důvodná.
71. V dalším okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho závěry jsou též v rozporu se spisy, a to v souvislosti s nošením hidžábu a v souvislosti s postavením žen, kdy žalobkyně je navíc vdova.

72. K tomu je třeba konstatovat, že v řízení u Krajského soudu v Praze sp. zn. 57 Az 8/2022 žalobkyně ve vyjádření ze dne 25. 11. 2022 namítala zhoršení bezpečnostní situace v zemi původu, po smrti X došlo k protivládním protestům, žalobkyně je přitom žena, konvertitka, nenosící šátek, což jí staví do pozice značně ohrožené skupiny obyvatel; k tomu odkázala i na některé zprávy o zemi původu. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 1. 2024 č.j. 57 Az 8/2022-55 uložil žalovanému, aby v dalším řízení při hodnocení situace náboženských konvertitů neopomenul hodnotit aktuální vývoj v zemi (například dopady protestů v letech 2022-2023 po smrti X).
73. Žalobkyně v současném řízení ve vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ze dne 26. 9. 2024 znovu odkazovala na situaci žen v X, s tím, že k tomu nebyly shromážděny dostatečné podklady, včetně možností ochrany žen před domácím násilím, poukazovala na určité zprávy o zemi původu, dle kterých došlo k nárůstu vražd na ženách, dochází k systematickému porušování lidských práv žen s ohledem na jejich povinné zahalování, vůči ženám jsou uplatňovány represivní metody.
74. Žalovaný se těmito tématům věnoval v části týkající se azylu (strany 22 – 23 napadeného rozhodnutí) a v části týkající se doplňkové ochrany (strany 31 – 32 napadeného rozhodnutí). Žalovaný shromáždil do spisu podklady, které se týkaly též situace v zemi původu po září 2022, z podkladů zjistil, že po smrti X v září 2022 došlo v zemi k rozsáhlým protestům kvůli potlačování práv žen a dívek, které přerostly v masivní manifestace proti režimu, tyto byly brutálně potlačeny, nicméně nyní již neprobíhají, na jaře 2023 byla udělena milost desítkám tisíců vězňů, z nichž řada byla uvězněna při předchozích protestech, žalobkyně se však těchto protestů nezúčastnila a nijak se její situace netýká. Poukázal na své odůvodnění ohledně neautentičnosti konverze, na to, že při svém pobytu v domovském státu hidžáb nosila, neprováděla žádnou protistátní činnost a ani nyní neproklamuje žádné politické důvody, na základě toho dovodil, že žalobkyně objektivně nemá důvod, proč by se měla dopouštět přestupku v podobě nenošení hidžábu. Připustil, že v X hrozí při nenošení závazného muslimského oděvu (včetně hidžábu) sankce, nicméně žalobkyně na základě svojí individuální situace nemusí dávat záminku, aby byla postižena. Samotný požadavek na nošení hidžábu pak dle žalovaného nelze považovat za natolik intenzivní, že by měl představovat pronásledování či vážnou újmu, situace žalobkyně by byla obdobná, jako u 40 milionů žen v X, které musí nosit povinnou pokrývku hlavy.
75. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Žalobkyně tvrdila skutečnost, že nenosí hidžáb výlučně v souvislosti se svým tvrzením o konverzi, což uvedla též v žalobě, kde namítala, že hidžáb je muslimským oděvem, ona není muslimka, ale křesťanka a žalovaný po ní nepřipustně požadoval, aby se vzdala projevů své víry a podvolila se nošení hidžábu. Jak však ale žalovaný přesvědčivě odůvodnil, žalobkyně není autentickou konvertitkou, tudíž v jejím případě nelze stavět na tom, že by nošení hidžábu odmítala z důvodu své náboženské víry, nejsou ani jiné důvody, proč by měla žalobkyně uvedenou povinnost při návratu do X porušovat (ostatně, ani netvrdila, že by po návratu do X hidžáb nenosila). V řízení o mezinárodní ochranu je třeba každou žádost posuzovat přísně individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu. Pokud u žalobkyně nejsou dány individuální faktory, pro které by bylo možné přepokládat, že v případě návratu do domovského státu se uvedené povinnosti nepodrobí, nemohou být v jejím případě relevantní ani případné sankce, které hrozí v případě jejího porušení. Žalovaný ostatně na takové sankce poukázal v napadeném rozhodnutí a nijak je

nezpochybnil, nicméně není přiměřeně pravděpodobné (ani neobstojí v testu požadavku reálného nebezpečí), že by se měly uplatnit v případě žalobkyně. Součástí spisu jsou přitom informace o tom, že nenošení hidžábu je v X přestupkem, za který se uplatní různé sankce, soud nicméně neshledal důvod v tomto směru doplňovat dokazování o aktuální zprávy navržené žalobkyní, neboť by to na vyhodnocení žalovaného nemohlo nic změnit.

76. Soud souhlasí i s vyhodnocením žalovaného, dle kterého se požadavek na nošení hidžábu týká všech žen v X, avšak samotný takový požadavek daný zákonem svou intenzitou nenaplňuje definici pronásledování ani vážné újmy podle zákona o azylu. Dle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí nikoli každé, ale pouze závažné porušení lidských práv, přičemž vážnou újmu se rozumí mj. mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Takových parametrů však nošení hidžábu nedosahuje, přičemž průměr žalovaného k určitým požadavkům na oblékání platným i v demokratických zemích není nijak nepřiléhavý, byť za ně nehrozí tak závažné sankce. Nicméně, jak je uvedeno výše, nelze důvodně předpokládat, že by se tyto sankce měly uplatnit v případě žalobkyně.
77. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 25. 9. 2024 namítala, že žalovaný by měl posoudit též postavení žen obecně, domácí násilí na ženách a možnosti ochrany před ním, vliv X na život běžných lidí, kdy zdůrazňovala tlak švagra, člena X. Přitom odkazovala na články týkající se nárůstu vražd žen v X, represivní metody proti ženám hájícím svá práva. Žalovaný se však k těmto podkladům vyjádřil na straně 7 - 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobkyně ve své žádosti nikdy neuváděla, že by se v X jako žena obávala zavraždění či by měla být trestána za to, že by se odvažovala stavět se za svá práva, zmíněné materiály pak nepovažoval za relevantní pro případ žalobkyně, s čímž soud souhlasí. Žalovaný se zabýval aktuální situací v zemi při hodnocení situace náboženských konvertitů, kdy neopomenul hodnotit dopady protestů v letech 2022-2023 po smrti X, jak mu uložil Krajský soud v Praze, a to s ohledem na individuální aspekty případu žalobkyně. Nelze opomenout, že se jednalo o opakovanou žádost žalobkyně, kdy její případ byl již komplexně posouzen v rozhodnutí ze dne 17. 6. 2019, č. j. OAM-34/LE-LE05-K10-2019, které obstálo v soudním přezkumu včetně Nejvyššího správního soudu. Tehdy byly hodnoceny všechny důvody pro možné udělení mezinárodní ochrany, avšak žádosti nebylo vyhověno. Opakovaná žádost byla do meritorního přezkumu připuštěna zejména proto, že žalobkyně nově tvrdila svou konverzi ke křesťanství v České republice, v souvislosti s tím namítala i zhoršenou bezpečnostní situaci v zemi s ohledem na protesty po smrti X. Žalovaný však tuto aktuální situaci v zemi posoudil, a to adresně ve vztahu k situaci žalobkyně, do spisu zařadil též zprávu OAMP ze dne 6. 9. 2023 ohledně obecné politické a bezpečnostní situace v zemi, která však nenasvědčovala tomu, že by žalobkyně byla v případě návratu ohrožena rizikem pronásledování a vážné újmy. Ústředním motivem azylového příběhu žalobkyně byla její křesťanská víra, což bylo akcentováno právě v řízení o opakované žádosti, kde dokládala rovněž svůj křest, žalobkyně však nikdy v řízení netvrdila, že by důvodem jejího odchodu z X byla obecně nepřívznivá situace žen či že by se aktivně zasazovala za jejich práva. Nebylo tak důvodné, aby se žalovaný v opakovaném řízení komplexně zabýval situací žen v X či možnou ochranou před domácím násilím.
78. Soud tak k důkazu neprováděl ani materiály, na které žalobkyně odkázala v žalobě a v jejím doplnění, které se dle žalobních tvrzení citujících dané materiály mají týkat

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

situace žen (diskriminace žen a dívek, a to z hlediska přístupu na trh práce, genderově podmíněná právní diskriminace, sociokulturní represe např. povinný hidžáb, politická diskriminace (vyloučení z vysokých politických funkcí), mravnostní policie opět kontroluje nošení hidžábu, za jehož nenošení jsou stanoveny přísné tresty, represe vůči ženám hájícím jejich práva, porušování lidských práv žen, možné mučení za svlékání na veřejnosti). Soud nezpochybňuje, že situace žen v X není ideální, nicméně uvedené skutečnosti jsou relativně obecné a nemají žádnou přímou vazbu k azylovému příběhu žalobkyně, který byl žalovaným znovu posouzen, a nemohly by zvrátit jeho závěry o tom, že v individuálním případě žalobkyně důvody pro udělení mezinárodní ochrany absentují. Nebylo ani dosud vydáno žádné soudní rozhodnutí, dle kterého by již samotné postavení žen v X bylo důvodem k udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu v případě Afghánistánu (srov. rozhodnutí SDEU ze dne 4. 10. 2024 ve spojených věcech C-608/22 a C-609/22), toto ani nevyplývá z citací žalobkyně z navrhovaných podkladů.

79. Nelze souhlasit ani s tím, že žalobkyně by v případě návratu byla osamělá žena, neboť jak zjistil žalovaný a uvedl v napadeném rozhodnutí, v X žije syn žalobkyně se svojí rodinou, tedy tam žalobkyně má rodinné zázemí, proti čemuž žádnou věcnou námitku nevznesla.
80. Pokud jde o v žalobě tvrzené nebezpečí ze strany švagra, žalovaný zcela adekvátně odkázal na body 49 a 50 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2024 č.j. 57 Az 8/2022-55, kde uvedl: *„V rámci prvního řízení, v němž žalovaný vydal dne 17. 6. 2019 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, se žalovaný věnoval tvrzením žalobkyně ohledně konverze či příklonu ke křesťanství v X, kvůli nimž měla dle některých svých vyjádřeních v zemi původu potíže. Dále měla mít v zemi původu i potíže v souvislosti s konverzí svého syna ke křesťanství a její švagr jí měl nutit ke sňatku. Žalovaný shledal v tvrzeních žalobkyně ohledně tehdy uváděných důvodů, pro které měla opustit zemi původu, řadu rozporů, a proto její azylový příběh vyhodnotil za nevěrohodný. S tímto posouzením se ztotožnil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 19. 3. 2020 i NSS v usnesení ze dne 11. 6. 2020. V tomto rozsahu tedy skutečně není důvod k tomu, aby se žalovaný v řízení znovu věcně zabýval tvrzeními žalobkyně v rámci řízení o její druhé žádosti. Ostatně nově předložené listiny Církve bratrské se netýkají okolností a důvodů, pro které žalobkyně opustila X.“*
81. Soud v této souvislosti odkazuje též na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 3. 2020 č.j. 28 Az 13/2019-99, dle kterého: *„Žalobkyně jako důvod své žádosti uvedla obavy o život syna, který v zemi původu konvertoval ke křesťanství a kterému hrozí nebezpečí ze strany ulivného nábožensky konzervativního švagra žalobkyně. Její švagr přitom usiloval i o to, aby s ním žalobkyně uzavřela dočasný sňatek a aby byla provdána její dcera za jeho nadřízeného. Žalobkyně uvedla, že byla pod permanentním tlakem a že došlo i k fyzickému napadení s pohrůžkou zabití, pokud nebude spolupracovat. Správní orgán na stranách 8 až 10 podrobně popsal rozpory, které v jednotlivých porovnávaných výpovědích žalobkyně (či jejího syna) shledal. Nutno podotknout, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný na konkrétní rozporná tvrzení žalobkyně upozornil a dal jí příležitost se k nim vyjádřit a objasnit je. Z jejích reakcí na tyto podněty však vyplývá, že uspokojivá vysvětlení, která by bylo možné akceptovat jako přijatelná, u převážné většiny jejích rozporných tvrzení, neposkytly. Žalovaný se těmito konkrétními momenty ve výpovědích žalobce zabýval v odůvodnění rozhodnutí detailně a krajský soud s většinou jím popsaných nesrovnalostí a jejich hodnocením souhlasí. (...) Azylový příběh žalobkyně tedy není*

možné z důvodu shora zmíněných rozporů a nesrovnalostí označit ve svém souhrnu za věrohodný a konzistentní a nevěrohodnost tvrzení žalobkyně tak ve svém důsledku zpochybňuje i odůvodněnost jí sdělených obav. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti (vyjma těch, které jsou uvedeny v předchozím odstavci) lze i dle krajského soudu označit za podstatného charakteru, týkající se právě žalobkyní tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory a bezpochyby snižují věrohodnost tvrzení žalobkyně. Rozhodně nešlo o nepatrné ospravedlnitelné nepřesnosti ve výpovědi žalobkyně či o nedostatek znalostí žalobkyně o křesťanství, jak namítl v žalobě. Krajský soud se na základě uvedeného ztotožňuje se žalovaným v jeho závěru, že tvrzení žalobkyně o jejích potížích ve vlasti a z toho důvodu její obhození v případě návratu, nejsou ve svém souhrnu konzistentní a proto ani důvěryhodná.“ Nejvyšší správní soud v těchto závěrech neshledal pochybení, kdy uvedl, že žalovaný se obsáhle vypořádal s tím, proč není azylově relevantní údajná obava žalobkyně z pronásledování ze strany jejího švagra.

82. V současném řízení žalobkyně žádné nové skutečnosti ohledně jejího švagra neuvedla. S ohledem na to nebylo důvodné, aby se žalovaný touto otázkou, již jednou závazně vyřešenou, opakovaně zabýval. Stejně tak nebylo důvodné, aby se nějak zvláště zabýval postavením X a ani soud neshledal důvod, aby doplňoval dokazování k žalobním tvrzením, dle kterých jsou X teroristickou organizací.
83. Žalobkyně vznesla námitku i ohledně situace navrátilců, kdy uvedla, že by mohla být s ohledem na švagra – člena IRGC na seznamu osob, kterým by měl být konfiskován pas. K tomu citovala ze zprávy EUAA, ze které má plynout, že: *Seznamy X občanů s aktivními případy vede obvykle pasová policie nebo X. Pokud se jméno osoby objeví na seznamu pasové policie, imigrační úřady jí během imigračního procesu zabaví cestovní pas. Pokud je jméno osoby uvedeno na seznamu IRGC, může být identifikována i po průchodu imigračním úřadem příslušníky IRCG přítomnými na letišti.*
84. K tomu soud uvádí, že tuto námitku, zcela nově uplatněnou až v doplnění žaloby, považuje za čistě nepodloženou spekulaci, přičemž zcela souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni nehrozí postih jako navrátilci, ani v souvislosti s podáním žádosti o azyl v zahraničí. Jak vyplývá ze zpráv ve spise, jednak státní orgány věnují neúspěšným žadatelům o azyl i jejich aktivitám v zahraničí malou pozornost, přičemž vyšší riziko pozornosti může existovat pro osoby, které již před opuštěním země byly terčem zájmu iránských orgánů. S ohledem na to, že žalobkyně před svým odjezdem ze země nebyla zájmovou osobou a neměla se státními orgány žádné problémy, a to ani s X, jejichž členem je její švagr, a dále s ohledem na to, že její konverze nebyla shledána věrohodnou, nelze předpokládat, že by v této souvislosti mohla čelit potížím při návratu do X. K tomu též přistupuje skutečnost, že její výpověď z hlediska osobních problémů se švagrem byla v minulém řízení shledána nevěrohodnou. Soud tak neprováděl k důkazu shora uvedenou zprávu ohledně seznamů občanů tzv. aktivních případů, kterým může být zabaven pas, neboť se zcela zjevně nemůže nijak dotýkat případu žalobkyně.
85. K námitce týkající se nutnosti posuzovat případ žalobkyně na kumulovaném základě soud uvádí, že výše již posoudil všechny podstatné aspekty případu žalobkyně, které v řízení vyvstaly, kdy jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly vyvráceny, přičemž není dán žádný důvod, proč by tyto důvody ve svém souhrnu měly vést k opačnému závěru. Žalobkyně ani žádné věcné vysvětlení k této námitce neprezentovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

86. Co se týče posouzení obecné bezpečnostní situace v zemi, žalovaný nerezignoval na posouzení aktuální situace, když dle zprávy OAMP ze dne 6. 9. 2023 v zemi neprobíhala občanská válka, ani konflikt s jinou zemí. Dále do spisu zařadil též zprávu ČTK ze dne 26. 6. 2024, dle které existuje napětí na Blízkém východě. Z těchto zpráv neplynulo, že by se daný konflikt měl týkat též území X. Byl tedy správný závěr žalovaného, že v domovské zemi ozbrojený konflikt neprobíhá. Potud tedy žalobní námitky důvodné nebyly.
87. Doporučení Ministerstva zahraničních věcí ČR, na které bylo odkazováno v žalobě, soud k důkazu neprováděl, neboť již není aktuální.
88. Nicméně, aktuálně došlo v X k eskalaci bezpečnostní situace a k významné změně poměrů, soud provedl k důkazu zprávu ČTK ze serveru www.ceskenoviny.cz ze dne 16. 6. 2025 *X konflikt má za čtyři dny na 250 obětí*, dle které čtvrtým dnem (od pátku X) probíhají boje mezi X a X, vyžádaly si zatím 248 obětí, většinou z řad civilistů, z toho 24 v X, právě X vláda konflikt v pátek vyostřila s tím, že se snaží zabránit X v získání jaderné zbraně. Ze zprávy plyne, že dochází ke vzájemnému bombardování raketami, na obou stranách dochází k explozím, obětem na životech a škodám na majetku. Soud dále provedl k důkazu zprávu ČTK ze dne 19. 6. 2025 *Bloomberg: Představitelé USA se připravují na úder proti X*, dle které podle dané agentury se představitelé USA připravují na možný úder proti X v nadcházejících dnech, Bloomberg uvedl, že situace se stále vyvíjí a může se změnit, prezident Trump odmítl sdělit, co přesně udělá, ale podle listu The Wall Street Journal Trump svým poradcům v úterý sdělil, že schválil plány útoku na X, ale že nadále vyčkává, zda X opustí svůj jaderný program.
89. Žalobkyně neměla námitek k provedenému dokazování, zprávy považovala za pravdivé, uvedla, že situace v X je špatná, nefunguje Internet, nelze se spojit s blízkými, X je prázdný, neexistuje varování před bombami.
90. Z toho plyne, že bezpečnostní situace v X se po vydání napadeného rozhodnutí dramaticky zhoršila v důsledku vypuknutí ozbrojeného konfliktu, tato situace se velmi rychle vyvíjí a v současné chvíli není možné zcela jednoznačně a odpovědně posoudit, zda tato nová situace nebude představovat důvod pro udělení zejména doplňkové ochrany, případně humanitárního azylu, rovněž může ovlivnit posouzení důvodů pro udělení azylu.
91. Za této situace napadené rozhodnutí neobstojí a musí být zrušeno (viz § 32 odst. 9 zákona o azylu), přičemž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
92. V novém řízení se žalovaný bude zabývat zejména aktuální situací v zemi původu a zváží, zda tato situace odůvodňuje poskytnutí zejména doplňkové ochrany žalobkyni, případně, zda má tato situace vliv též na posouzení důvodů pro udělení azylu.
93. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, v řízení úspěšná žalobkyně je zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, tedy právníckou osobou, k jejímž činnostem, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Tento zástupce nemá právo na odměnu za zastupování, má pouze právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 15. 9. 2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008), které však neprokázal. V řízení před zdejším soudem tak náklady řízení žalobkyni nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně